

6. nedeľa cez rok C - Vedieť sa rozhodnúť

Možno sme dnes prekvapení Lukášovým znením Ježišových Blahoslavenstiev. Väčšinou sme zvyknutí na Matúšovu verziu, ktorú počujeme na Sviatok Všetkých svätých a ktorá znie „mierumilovnejšie“. Chýba v nej strašidelné „beda“ a je dlhšia. Aj Jeremiášovo – „zlorečený človek“ neznie príliš pokojne.

Aby sme správne pochopili dnešné Božie slovo, mali by sme si byť vedomí, že žijeme v apokalyptickej, teda konečnej dobe. Doba však nie je konečná len pre vonkajšie hroziace udalosti – vojny, terorizmus, morálny rozklad celých národov, alebo aj pre naliehavé slová Panny Márie počnúc Lurdami, Fatimou, Medžugorím ... Doba je apokalyptická predovšetkým preto, lebo očakávame Kristov druhý príchod. Preto je posolstvo Blahoslavenstiev syntézou celého Ježišovho učenia, podobne ako bolo pre Izraelitov uzavretie Zmluvy pod horou Sinaj. Aj preto môžeme prijať naliehavosť slova „Blahoslavení“ a „Beda“ iba vtedy, keď prijímame aj ostatné slová Pána Ježiša.

Týmito slovami sme postavení pred radikálnu voľbu nielen celého pozemského, ale aj večného života. Celý náš pozemský život je jedna veľká voľba: voľba medzi životom a smrťou, medzi večným životom a večnou smrťou.

Preto nie je rozhodujúce ani tak naše bohatstvo, alebo chudoba, ale náš vnútorný postoj k situácii, v ktorej sme sa ocitli. Aj ukrižovaný Kristus môže byť pre niekoho pohoršením, pre iného bláznovstvom a pre iného Božou mocou a Božou múdrosťou, ako nám to pripomína apoštol Pavol (por. 1 Kor 1, 23 – 24). Nie je preto rozhodujúci tlak vonkajšieho sveta, ale naše vnútorné presvedčenie, naša viera.

Prorok Jeremiáš to vyjadril slovami: „Zlorečený človek, ktorý sa spolieha na človeka; telo urobil svojou oporou a jeho srdce sa vzdáľuje od Pána.“ Slovo „zllorečený“ sa prekladá aj ako „prekliaty“. Ak sa viac spolieham na človeka ako na Boha a môže to byť aj najviac milovaná, blízka osoba (manželka, manžel, deti, rodičia, priatelia, „šéf“ v práci ...), existuje riziko, že mi ani tá najlepšia vôľa, najlepšie nápady a skvelé rozhodnutia nemusia pri konečnom „odpočte“ stačiť. Každý deň by som mal skúmať, či ma niečo nevzdáľuje od Pána Boha, či sa moje srdce k Nemu neotáča chrbtom.

Celé toto slovo nás upriamuje k prvému Božiemu prikázaniu: „Ja som Pán, Boh tvoj, nebudeš mať iných bohov, okrem mňa, aby si sa im klaňal.“ Aj my si volíme bohatstvo, aj my si volíme šťastie. Je to bohatstvo a šťastie, ktoré nie je z tohto sveta, ale zo sveta Božieho kráľovstva. „Ak len v tomto živote máme nádej v Kristovi, sme najúbohejší zo všetkých ľudí“ (por. 1Kor 15, 19). Nie sme najúbohejší preto, lebo našou nádejou je zmŕtvychvstalý Kristus, ktorý nám pripravil miesto vo svojom večnom kráľovstve.

Nie sme ako krík tamarišky, ktorá si vystačí vlhkosťou ovzdušia (tým, čo nám ponúka svet), ale sme ako strom, ktorý potrebuje vlahu z koreňov, z hĺbky, z prameňa živej Vody, z vody Božej milosti. Sviatosti sú takouto riekou, ktorá nám dáva vedomie Božieho bohatstva, vedomie požehnania aj toho „pozemského“, Božiu moc a Božiu múdrosť. Dáva nám silu s láskou „posúvať“ bohatstvo tam, kde je chudoba tela i ducha, kde sú smutní, kde iní trpia pre Ježišovo meno ...

Bratia a sestry, buďme vďační, že môžeme celým srdcom i životom slúžiť tomu najbohatšiemu Kráľovi a že nás jeho kráľovská odmena neminie. AMEN.